

Usnesení Nejvyššího soudu ČSR ze dne 17.10.1985, sp. zn. 10 Co 184/85, ECLI:CZ:NS:1985:10.CO.184.1985.1

Číslo: 23/1987

Právní věta: Rozhodnutí příslušné posudkové komise sociálního zabezpečení o tom, že pracující je plně nebo částečně invalidní (§ 9 písm. a/ bod 1 zákona č. 129/1975 Sb. a § 25 odst. 3 a 4 zákona č. 121/1975 Sb.), jež bylo vydáno podle ustanovení vyhlášky č. 76/1957 Ú. l. (Ú. v.), o přechodu pracovníka z pracovní neschopnosti do invalidity (částečné invalidity), nebrání tomu, aby v řízení o přiznání invalidního (částečně invalidního) důchodu mohla být otázka doby vzniku invalidity (částečné invalidity) posouzena v souladu se skutečným stavem věci, zjištěným v řízení o přiznání tohoto důchodu.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 17.10.1985

Spisová značka: 10 Co 184/85

Číslo rozhodnutí: 23

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod, Přezkum správních rozhodnutí, Sociální zabezpečení

Předpisy: 121/1975 Sb. § 14 ods. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 23

Rozhodnutí příslušné posudkové komise sociálního zabezpečení o tom, že pracující je plně nebo částečně invalidní (§ 9 písm. a/ bod 1 zákona č. 129/1975 Sb. a § 25 odst. 3 a 4 zákona č. 121/1975 Sb.), jež bylo vydáno podle ustanovení vyhlášky č. 76/1957 Ú. l. (Ú. v.), o přechodu pracovníka z pracovní neschopnosti do invalidity (částečné invalidity), nebrání tomu, aby v řízení o přiznání invalidního (částečně invalidního) důchodu mohla být otázka doby vzniku invalidity (částečné invalidity) posouzena v souladu se skutečným stavem věci, zjištěným v řízení o přiznání tohoto důchodu.

(Usnesení nejvyššího soudu ČSR ze 17. 10. 1985, [10 Co 184/85](#))

Úřad důchodového zabezpečení v Praze přiznal rozhodnutím z 1. 3. 1985 navrhovateli od 16. 2. 1985 invalidní důchod ve výši 2036,- Kčs včetně zvýšení podle ustanovení zákonným opatřením č. 76/1979 Sb. a č. 7/1982 Sb. Invalidní důchod byl vypočten z průměrného měsíčního výdělku navrhovatele ve

výši 2948,- Kčs, stanoveného za období 1979 až 1983 a 42 roků zaměstnání.

Navrhovatel v opravném prostředku proti tomuto rozhodnutí namítal, že invalidní důchod mu měl být vypočten z výdělků za období 1980 až 1984, protože byl v pracovním poměru až do 15. 2. 1985.

Krajský soud v Plzni na základě opravného prostředku navrhovatele zrušil přezkoumávané rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení a uložil mu v novém rozhodnutí přiznat navrhovateli invalidní důchod vypočtený z průměrného měsíčního výdělku stanoveného z hrubých výdělků za období 1980 až 1984. Vycházel přitom z názoru, že když byla navrhovatelova invalidita stanovena rozhodnutím z 15. 1. 1985, vydaným v řízení podle vyhlášky č. 76/1957 Ú. l. (Ú. v.), nevznikl navrhovateli před tímto datem nárok na invalidní důchod, a proto není zákonný důvod k tomu, aby průměrný měsíční výdělek pro výpočet invalidního důchodu byl stanoven rozdílně od ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb. z hrubého výdělku za období 1979 až 1983.

Úřad důchodového zabezpečení v podaném odvolání proti uvedenému rozhodnutí namítal, že posudková komise sociálního zabezpečení Národního výboru města P. i posudková komise sociálního zabezpečení Západočeského KNV stanovily shodně den vzniku plné invalidity navrhovatele od 1. 10. 1984. Navrhovateli byl na jeho žádost ze 16. 1. 1985, k níž bylo připojeno potvrzení jeho tehdejšího zaměstnavatele o tom, že výplata nemocenských dávek u něho končí dne 15. 2. 1985, přiznán invalidní důchod od 16. 2. 1985. Úřad důchodového zabezpečení byl proto toho názoru, že navrhovateli správně přiznal invalidní důchod stanovený z hrubých výdělků za posledních 5 kalendářních roků před rokem, v němž navrhovateli, který byl uznán invalidním od 1. 10. 1984, vznikl nárok na invalidní důchod, tj. za roky 1979 až 1983.

Nejvyšší soud ČSR změnil usnesení soudu prvního stupně tak, že uvedené rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z 1. 3. 1965 bylo potvrzeno.

Z odůvodnění:

Nelze souhlasit s názorem soudu prvního stupně, že nárok navrhovatele neinvalidní důchod nemohl vzniknout dříve, protože o invaliditě bylo rozhodnuto až rozhodnutím z 15. 1. 1985 v řízení podle vyhlášky č. 76/1957 Ú. l. (Ú. v.). Tato vyhláška totiž upravuje řízení o přechodu pracovníka z pracovní neschopnosti do invalidity (částečné invalidity), a proto rozhodnutí vydané v tomto řízení o tom, že pracovník neschopný práce je invalidní nebo částečně invalidní pro účely trvání nároku na nemocenské dávky, nemůže vyloučit v řízení, v němž jde o nárok na invalidní důchod, stanovení doby vzniku částečné nebo plné invalidity v souladu se skutečným stavem věci. To ostatně vyplývá zejména z ustanovení § 5 a § 8 citované vyhlášky, podle nichž nelze výplatu nemocenských dávek zastavit zpětně.

Podle ustanovení § 14 odst. 2 zákona č. 121/1975 Sb. se průměrný měsíční výdělek zjišťuje z hrubých výdělků za posledních deset, popřípadě pět kalendářních roků před rokem, v němž vznikl nárok na důchod, podle toho, co je pro pracujícího výhodnější. Soud prvního stupně v důsledku nesprávného právního názoru při aplikaci tohoto ustanovení přehlédl, že navrhovateli nevznikl nárok na invalidní důchod až od 15. 1. 1985, ale již od 1. 10. 1984, kdy podle posudku posudkové komise sociálního zabezpečení Západočeského KNV z 8. 7. 1985 u něho vznikla invalidita a kdy také byly splněny všechny ostatní podmínky nároku na invalidní

Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, Úřad důchodového zabezpečení nepochybil, když navrhovateli v přezkoumávaném rozhodnutí přiznal invalidní důchod stanovený z jeho průměrného měsíčního výdělku vypočteného z hrubých výdělků za období 1979 až 1983.

Na tom nemění nic ani to, že navrhovateli nenáležela výplata invalidního důchodu za dobu, kdy

pobíral nemocenské, přiznané mu na podkladě nemocenského pojištění z doby před vznikem nároku na důchod, protože podle ustanovení § 63 odst. 1 zákona č. 121/1975 Sb. se invalidní důchod po tuto dobu nevyplácí.

Poněvadž soud prvního stupně vycházel při svém rozhodování z jiných závěrů, odvolací soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 220 odst. 1 o. s. ř. změnil tak, že přezkoumávané rozhodnutí Úřadu důchodového zabezpečení v Praze potvrdil.

Náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů nebyla účastníkům přiznána, protože odpůrci žádné náklady nevznikly a navrhovatel neměl v řízení úspěch (§ 142 odst. 1, § 224 odst. 2 a § 244 odst. 1 o. s. ř.).